

Reisebrev nr. 8

Nå sitter jeg på hotell i New Orleans etter 25 dager på togtur. Jeg begynner å kjenne at jeg har vært backpacker ganske lenge, og billettbanka jeg fikk i Newark 9. april har skrumpet inn til US Rail-pass og to billetter, og så har jeg til gode to segmenter jeg nok ikke kommer til å bruke.

Å reise på denne måten passer nok ikke så mange på min alder. Når jeg forteller hva jeg holder på med, sier de fleste: «Fantastic!», men kroppsspråket sier tydelig: «Hva feiler det egentlig den mannen?» Amerikanere reiser ikke med tog! Mange jeg snakker med på toget, er på sin første togtur. Og så møter jeg noe jernbaneentusiaster, men de fleste av dem er fra Europa.

Oppsummeringa fra turen vil komme i det siste reisebrevet. Det vil komme når jeg har roet meg ned vel framme i den deilige leiligheten til Thelma og Morris i Elkrdge, Maryland.

Sist fortalte jeg at jeg hadde møtte ei dame på bussen. Kristin Haugland var nesten så skandinavisk en amerikaner kan være: Farsida fra Danmark og morsside fra Lista. I tillegg var hun gift med en mann som slekta fra Flekkefjord-traktene.

Timene i El Paso ble noe helt annet enn det jeg i utgangspunktet hadde tenkt meg. Hun henta meg på hotellet klokka 11. Da hun fikk høre at jeg ikke var så interessert i museer, så slapp jeg unna det også.

Først var vi innom universitetet i El Paso. Arkitekturen der er inspirert av byggestilen i Bhutan. Så kjørte vi til ulike utsiktsplasser der vi hadde strålende utsikt langt inn i Mexico, Texas og New Mexico. Grenseelva Rio Grande var inntørka til en liten bekk,

og de fleste jordene var brune på grunn av mangel på kunstig vanning. Det spørs om ikke dette var et

eksempel på det som skaper store konflikter andre steder i verden. Da jeg kom til Albuquerque i 2011, kjørte toget gjennom store områder der ørkenen var dyrket opp ved hjelp av kunstig vanning, og denne gangen var det mye mer vann i Rio Grande nord for Albuquerque enn det var i El Paso. «Den enes brød, er den andres død.»

Kristin ga meg innsyn i et par andre problem. Vi kjørte på en vei som lå helt inntil grenseelva. Mellom vegen og Rio Grande var det store uestetiske gjerder. Obama har stoppet bevilgningene til disse gjerdene. Hun fortalte at det hadde hent at ulovlige «gjester» fra Mexico hadde plassert skrap og møbler i vegen der for å rane bilister som måtte stoppe. Når grenseelva da nesten var tørr, forstår en lett hvor vanskelig det er å stoppe ulovlig innvandring og narkotikasmugling fra Mexico, og storbyen Ciudad Juarez på andre sida av den tørre elva har ekstrem høy kriminalitet.

Kristin var ansatt ved Universitetet i Michigan. Forskningsteamet hun deltok i, arbeidet med denne spennende problemstillingen: *Hvor er selvmordsraten så høy blant hjemvendte amerikanske soldater?* Jeg har hele tiden trodd det skyldes post traumatisk stress, men bildet var nok mye mer sammensatt. Det er utrolig hvor mye en gammel mann kan lære på noen timer.

Turen i El Paso ble avsluttet med lunsj i bra meksikansk restaurant der jeg måtte prøve ut forskjellige meksikanske retter. Det smakte godt. Så gikk turen til stasjonen der «Sunset Limited» ankom lenge før rutetid.

Det ble mye om timene i El Paso. El Paso har nå fått et «ansikt», ikke bare en by der toget stopper.

Det er ikke så veldig mye å fortelle om selv togturen. Den gikk i typisk Amtrak-stil. 10 minutter før Houston var det stopp. V måtte vente på to godstog som vi skulle møte. Der sto vi i halvannen time.

Togvegen inn og ut av passasjerstasjonene er ofte tidkrevende og tungvinn. I Houston kjørte toget ut på et spor for så å stoppe. Deretter rygget det inn på et nytt spor, for så å kjøre videre på et tredje. Dette er selvfølgelig tidkrevende og senker effektiviteten. Det forundrer meg også i hvor stor grad det rygges med passasjertog i rute, hvor mange plasser togene stopper ved plattformer som ikke er stort lenger enn en halv vogn og hvor ofte togene kjører i gatene med biltrafikk like ved siden av toget. Amerikanerne er jo veldig opptatt erstatnings når noe går galt. Det er

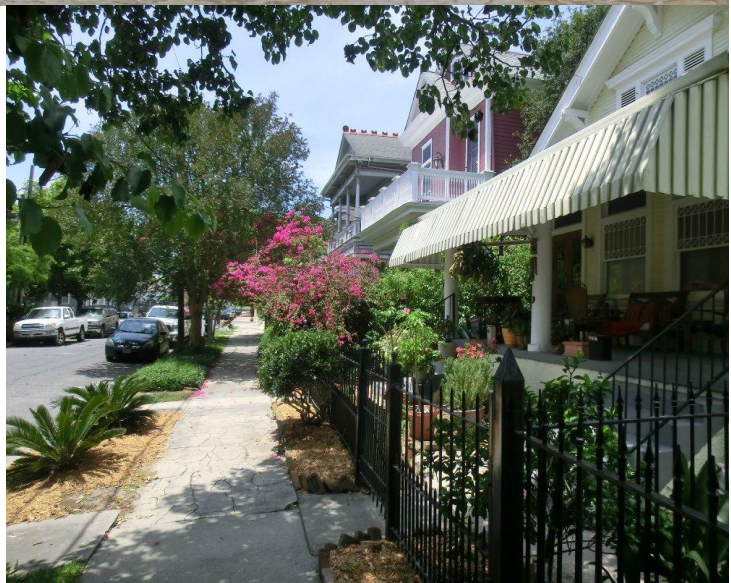
ikke sikkert at alt er så farlig som Jernbanetilsynet i Norge vil ha det til.

Ettersom vi kom nærmere Mexico-gulven forandra landskapet seg fra tørt og rødbrunt til frodig grønt. Vi kjørte gjennom sukkerplantasjer og rismarker. Det var tydelig at vi var kommet til et fuktigere område. Ja, det var så vått at her blei ikke de døde begravd 6 fot under jorda, men i små «rom» av mur over jorda. Hver familie hadde sitt rom. På sightseeing her i New Orleans blei det laget en morsomhet av dette: Når ei jente blei giftet inn i en familie, var det viktig at hun kom godt overens med svigermora som hun skulle dele rom med i evigheten!

Det har vært en ganske varm dag i New Orleans. Jeg har rusla litt rundt i gatene, jeg har vært på fergetur på Mississippi og på sightseeing. «The Street-cars» - trikkene prøvde jeg også. Den grønne linja skal være verdens eldste trikkelinje i sammenhengende bruk – fra 1932. Vognene var fra 1920 – uten varme og AC. Artig å kjøre trikk der alle vinduene var åpne.

Jeg synes New Orleans er en vakker by med bydeler i ulik byggestil. Byen har jo en spesiell historie og har tilhørt ulike

land. Noen innbyggere kom fra Nova Scotia i Canada, andre fra Frankrike, andre fra Irland, England, Spania osv., og det har satt sitt preg på byen. Jeg så ikke noe særlig til Katrinas herjinger. De områdene jeg var i, var gjenoppbygd. Men synlige merker var det: Gatesteiner flere steder var inngravert med navn på de som hadde bidratt med penger til gjenoppbyggingen.

Jeg har skeiet ut når det gjelder hotell, både i El Paso og her. Maison Saint Charles Hotell består av tre-etasjes bygninger rundt en palmehage, og i denne hagen er det stort svømmebasseng. Det er ikke ofte jeg forsover meg, men det skjedde i dag. Jeg blei for sein til frokost. I morgen blir jeg for tidlig til frokost. Toget går kl 7, og jeg bør være på stasjonen vel en halvtime før.

Jeg har fått vite at noen ikke har fått alle reisebrevene fra meg. Spesielt ser det ut til at jeg har slurvet med nummer 4. Si fra dersom det er noen dere ønsker å få ekstra. Det heile skyldes slurv fra min side. Jeg kan ikke lage grupper i WEB-Mailen min, men må merke av hver mottaker. Det er tungvint. WEB-Mailen til Itpays har mangler. Russiske bokstaver taklet den ikke, og er forbindelsen dårlig, hender det en mister alt en har skrevet.

Disse reisebrevene er lest av folk i tre verdensdeler. Spesielt er det morsomt når en får tilbakemelding fra personer en ikke har sendt brev til. Velkommen Anne Lise!

New Orleans 8. mai 2013

Torstein